

havn i længere Tid og uddannet sig i Orgelspil. Han har faaet en anbefaling fra en af Kjøbenhavns, efter hvad man siger, dygtigste Organister, Rasmussen, der er Organist ved en af Kjøbenhavns større Kirker. Han har faaet en anbefaling af Professor Berggreen, hvori det hedder: „Seg tør derfor med rolig Samvittighed anbefale ham til det ledige Embede i Nykjøbing.“ Seg nævner disse anbefalinger, for at det skal ses, at Kirkeinspektionen har taget alle de Hensyn, man maatte forlange af den, naar der var Tale om et saadant Embedes Besættelse, saa at der ikke kan rettes nogen Bebreidelse mod Kirkeinspektionen for, at den ikke har taget det fornødne Hensyn til den Dulighed, som maa udfordres. Da Tiden, der var sat for Ansøgningernes Indgivelse, var udløben, tog Kirkeinspektionen sin Bestemmelse og tilstillede Stiftsøvrigheden sin Indstilling. Man ventte, men skjønt Tidsfristen er udløben, sendes Ansøgningerne tilbage, ledsagede af en ny, der senere er indkommen til Stiftsøvrigheden eller Biskoppen, thi det er jo nærmest Biskoppen, det hele Spørgsmaal adresserer sig til, og der affordres Kirkeinspektionen en Erklæring, om man ikke kan fravige den Indstilling, der allerede er gjort, til Fordel for der ny fremkomne Ansøgning. Der er nu den Mærkelighed ved den nye Ansøgning, at den ligefrem er begjæret. Det er mærkeligt, at man ligefrem beder en Mand om at søge et Embede. Ansøgningen er saaledes skreven, at man ser, at det ligefrem er begjæret, at Bedkommende, et ungt Mennecke, som jeg tror paa 20—21 Aar, og som er uddannet ved Konservatoriet i Kjøbenhavn, skal søge Embedet, og saa søger han det. Det er jo en Selvfølge at Kirkeinspektionen, der ikke kjendte den unge Mand, da Ansøgningen ikke ledsagedes af særlige anbefalinger, var meget betænkelig ved at fravige den Indstilling, den havde gjort efter sit bedste Skjønnende og Overbevisning og anset for heldig. Man kjendte ikke Noget til den unge Mand, man havde aldrig hørt ham spille Orgel i Nykjøbing. Da den afgaaede Organist spillede til Afsted i Nykjøbing Kirke og gav en Slags Koncert, var det Hele, som man da kjendte til den unge Mand, som nu blev indstillet, det, at han stod og vendte Bladet for den afgaaede Organist. I Nykjøbing Kirke havde man, som sagt, aldrig hørt ham spille. Anbefalingerne vare meget smaa, og der var derfor ikke Tale om at fravige en Indstilling, ved hvilken man havde indstillet en Mand, som man kjendte ikke alene som en dygtig Musiker, men som en respektabel og i alle Henseender agtet Mand. Der var altsaa ingen Grund til at fravige Indstillingen. Dette førte til en Brevverling mellem Kirkeinspektionen og Stiftsøvrigheden, hvori Kirkeinspektionen hævdede sin Ret, som den forment at have i Henhold til Reskriptet af 17de April 1739. Endelig kommer Stiftsøvrigheden med 3 Liknater til Kirkeinspektionen, og disse gaa

ud paa, at enten skal man henvende sig til 3 almindelig bekendte Mænd i dette Sag f. Ex. Professorerne Berggreen og Gade, og der er nævnt En til, i Kjøbenhavn, og lade dem dømme om, hvem der skal have Organistembedet, eller man skal forsøge en Prøve mellem disse 2 Mænd i Overværelse af 3 Kapaciteter i musikalisk Retning, eller endelig for det 3die, at Sagen henstilles til Ministerens Afgjørelse. De første to Ting, siger Kirkeinspektionen, at den ikke kan være med til, da det er en Selvfølge, at den ikke kan gaa ind paa at danne en ny Autoritet, som faar Indflydelse paa Organistembedets Besættelse. Derpaa kunde den altsaa ikke gaa ind, men hævdede sin Ret i Henhold til Reskript af 17de April 1739. Men derimod det 3die kunde den gaa ind paa, og idet den hævdede sin Ret, indstillede den Sagen til Ministerens Afgjørelse, i den Forventning, at det væsentlig maatte blive Kompetence-spørgsmaalet, det kom til at dreie sig om, nemlig om, hvem der har Ret til Besættelsen af Organistembedet i Nykjøbing. Dette er Sagens egentlige Sammenhæng. Seg har nu søgt at fremstille den dobbelte Karakter, Forespørgslen har. — Den almindelige: Hvor ligger Kaldelsesretten, naar et saadant Embede er ledigt, hvem skal besætte Embedet, og den anden Side af Forespørgslen, som er: Der som Ministeren erkjender Reskriptet for staaende ved Magt, saaledes at Kaldelsesretten væsentlig er hos Kirkeinspektionen, hvorledes kan det da forståas, at Embedet i Nykjøbing paa Faldt er blevet besat saaledes, at Kirkeinspektionen fuldstændigt er forbigaaet. Det er altsaa denne Forespørgsel, jeg tillader mig at rette til den høitærede Kultusminister.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Det omtalte Reskript af 17de April 1739 har det ærede Medlem ikke ganske rigtig opfattet. Han gif nemlig ved Bedømmelsen af dette Reskript ud fra den Forudsætning, at der dengang, i 1739, gaves en almindelig Bestemmelse om, at Magistraten eller Byfogden og Bysskriveren havde Ret til at bestikke Organister; men der har aldrig været nogen saadan almindelig Bestemmelse om disse Bestillingers Besættelse. Der har paa de enkelte Steder været snart een, snart en anden Regel, og at dette ogsaa forudsattes i Reskriptet, vil det ærede Medlem se, ved at læse Grunden til det, thi der staar der: „Det er fornummet, at der paa en Del Steder, særlig i de smaa Kjøbstæder i Danmark“ . . . ; der handles altsaa kun om visse enkelte Tilfælde, som ere komne til Kongens Kundskab, men der forudsattes ikke og har heller aldrig været tilstede nogen almindelig Regel for, hvem der skal bestikke til disse Embeder. Man ser det Samme længere hen i Reskriptet, hvad jeg senere skal komme til at omtale; Hensigten med dette Reskript var at forhindre, at disse Magistratspersoner, Byfogder og